

31 Un Viņš sāka tos mācīt:

"Cilvēka Dēlam būs daudz jācieš, jātiek vecajo, virspriesteru un rakstu mācītāju atmestam un nonāvētam, un trešajā dienā Tam būs augšāmcelties." 32 Un Viņš runāja šo vārdu pilnīgi atklāti.

Un Pēteris, Viņu sāņus vedis, sāka Viņu apsaukt. 33 Bet Viņš pagriezās, uzlūkoja savus mācekļus un, Pēteri apsaukdams, sacīja: "Atkāpies no Manis, sātan! Tu nedomā pēc Dieva, bet pēc cilvēka prāta!"

34 Un, piesaucis klāt ļaudis un Savus mācekļus, Viņš tiem sacīja: "Kas Man grib sekot, tas lai aizliedz sevi, lai ņem savu krustu un seko Man! 35 Jo, kas savu dzīvību grib glābt, tas to zaudēs, bet, kas savu dzīvību zaudēs Manis un evaņģēlija dēļ, tas to izglābs. 36 Ko gan iegūst cilvēks, kas iemanto visu pasauli, bet nodara ļaunumu savai dvēselei? 37 Un ko cilvēks var dot kā samaksu par savu dvēseli?"

38 Kas Manis un Manu vārdu dēļ būs kaunējies šajā laulības pārkāpēju un grēcinieku paaudzē, tā dēļ arī Cilvēka Dēls kaunēsies, kad Viņš nāks ar svētiem eņģeļiem Sava Tēva godībā." Mk. 8:31–38

Mīļā draudze!

1987. Kanādas pilsētā Vankuverā notika pasaules gadatirgus. Kristietības paviljonā bija izveidota prezentācija ar spīdošām, īpaši apstrādātām fotogrāfijām un zibenīgiem lāzera stariem. Kad viena sieviete uz to skatījās, viens no pavadoņiem viņai jautāja, kā viņai patīk "šovs". Viņa izklāstīja, kas viņai nepatīk, savukārt pavadonis aizstāvējās un teica, ka izrāde esot izglābusi daudz ļaužu. Sieviete jautāja: "Kādā veidā Kristus viņus izglāba?" Ja tas ir grandiozs, iespaidīgs Kristus, kas cilvēkus glābj, vai viņi to atradīs savā neveiklajā garīgajā dzīvē vai vietējo draudžu pazemīgajos dievkalpojumos, kur mācītāji un ērgelnieki kļūdās? Vai spīdošais Kristus portrets palīdzēs jaunpienākušajiem ticīgiem atpazīt Viņa brīvprātīgās ciešanas un paklausīgo upurēšanos?

Vai tas ļauj viņiem apzināties mūsdienu elkus un veicinās nožēlu un atgriešanos? Un vai smagā roka mūzika tuvinās cilvēkus Kristum, kas mūs aicina atstāt virspusīgu pasauli un pievērsties pārdomām un meditācijai, kas ved dziļumā?"

Ne tikai par Dievu var būt atšķirīgi priekšstati, arī par Jēzu. Kā Jūs iztēlojaties Jēzu? Kā Jūs Viņu raksturotu?

Manuprāt, cilvēkiem visgrūtāk ir aptvert, ka Jēzus bija patiess cilvēks, ne tikai patiess Dievs. Viņa dievišķība ir redzama tieši Viņa cilvēcībā. Ļoti bieži mēs domājam, ka Kristus ir vizinošs brīnumdarītājs, kuru šī pasaule būtībā neskar. Mēs domājam, ka metam ēnu uz Viņa dievišķību, ja mēs Viņu iztēlojamies pārāk cilvēcīgi. Bet tā tas nav. Jēzus pats bija caur un cauri cilvēks, tas nebija nekāds teātris, bet izdzīvots līdz pašam mielēm.

Šodienas teksts liek aizdomāties, ka tas vēl neko daudz neizsaka, ja es Jēzu apliecinu par savu Pestītāju, par Kristu. Kad Jēzus Saviem mācekļiem jautā, ko viņi domā, kas Viņš ir – Pēteris visu vietā apliecina, ka Viņš ir Kristus, Mesija. Tā kā viss būtu kārtībā. Tikai izrādās, ka tas bija maldīgs priekšstats. Jēzus sāk Savus mācekļus mācīt, Viņš tiem saka: **"Cilvēka Dēlam būs daudz jācieš, jātiek vecajo, virspriesteru un rakstu mācītāju atmestam un nonāvētam, un trešajā dienā Tam būs augšāmcelties."**

Jēzus pats Sevi neapzīmē par Kristu vai par Dieva Dēlu, Viņš Sevi sauc par Cilvēka Dēlu. Viņš paredz, ka Viņam būs daudz jācieš, ka Viņš tiks nogalināts un ka tam

būs augšāmcelties. Nu, jūs teiksiet, šeit taču ir sacīts, ka Viņš visu iepriekš zināja. Mums ir jāsaprot, ka Jēzus šeit vienkārši pavisam reāli novērtēja situāciju, kas notiks, ja Viņš ies uz Jeruzālemi un turpinās sludināt evaņģēliju. Tas bija pilnīgi skaidrs, ka par to Viņu apcietinās un nogalinās.

Tāpat kā šodien Krievijā ikvienam, kas kritizē Putinu, ir jāreķinās ar to, ka viņu iemetīs cietumā vai, vissliktākajā gadījumā, nogalinās. Nav jābūt gaišreģim, lai to paredzētu.

Jēzus runā par augšāmcelšanos, jo uzticas Dievam, ka Viņa ciešanām un nāvei nebūs pēdējais vārds. Jēzus parāda Dievu, kas nelieto ārēju varu, lai kādu piespiestu mainīties, bet kas vienkārši pastāv par Savu taisnību ar Savu liecību.

Līdz šai dienai mums ir grūti pieņemt Dievu, kas cieš. Tā vien liekas, kāpēc tad man lūgt, ja Dievs pats nevar tikt galā ar visām grūtībām, kur tad ir Viņa visvarenība? Pēteris to ļoti labi saprot un tāpēc Viņš ved Jēzu sānis un sāk Viņam pārmet, ka tā nu gan nav Mesijas cienīga doma. Viņš iedomājās, ka Kristus ir Dieva pilnvarotais ķēniņš, kas savu tautu vadīs cīņā pret apspiedējiem romiešiem un atjaunos tās neatkarību. Līdzīgi kā mēs domājam, ka Kristus atrisinās visas mūsu problēmas. Ir tikai jālūdz, un viss nokārtosies.

Jēzus uz Pētera pārmetumiem reaģē ļoti asi. Viņš saka: **"Atkāpies no Manis, sātan! Tu nedomā pēc Dieva, bet pēc cilvēka prāta!"** Jēzus Pēterī saskata to pašu sātanu, kas Viņu kārdināja tuksnesī. Tagad viņš Viņu grib kārdināt, lai izvairās no ciešanu un krusta ceļa. Pēterim vēl tāls ceļš ejams, lai izprastu Jēzus cilvēcību. Mēs varam sev uzdot jautājumu, kā tas ir, cik ļoti tās ir bailes, aizspriedumi, paša nedrošība, kas ietekmē manu priekšstatu par Jēzu un par Dievu. Galu galā, tāpēc ka es nevaru pats pieņemt savu cilvēcību, savas grūtības un ciešanas, es izveidoju sev elku, ko nosaucu par Dievu.

Jēzus sasauc apkārtējos ļaudis un mācekļus un sāk tos mācīt: **"Kas Man grib sekot, tas lai aizliedz sevi, lai ņem savu krustu un seko Man! Jo, kas savu dzīvību grib glābt, tas to zaudēs, bet, kas savu dzīvību zaudēs Manis un evaņģēlija dēļ, tas to izglābs."** Vispirms paskatāmies, kam Jēzus šos vārdus saka. Tie nav tikai Viņa mācekļi, bet arī citi sekotāji un interesenti. Tātad ikviens, kas vēlas sekot Jēzum, - ne tikai daži izredzētie vai īpaši svētie lai aizliedz sevi, lai ņem savu krustu un seko Jēzum. Viņš šeit nerunā par kaut kādu vispārīgu sevis noliegšanu vai krusta nešanu, bet Jēzum tā bija pavisam konkrēta realitāte, ko toreiz bieži varēja piedzīvot.

Romiešu okupācijas vara valdīja ar lielu bardzību un cietsirdību, un sodīja ikvienu, kas tai pretojās. Visnežēlīgākais sods bija krustā sišana. Jēzus aicina Savus sekotājus būt sagatavotiem atdot savu dzīvību par Viņu, būt sagatavotiem iet mocekļu nāvē. Mums pašlaik varbūt liekas, ka mēs esam ļoti tālu no šādas situācijas, kur tā kaut kas no mums varētu tikt prasīts. Bet Krievijas opozicionāra, Putina pretinieka, Borisa Ņemcova slepkavība parāda, ka šāda realitāte nemaz nav tik tālu prom. Krievijā, kā iepriekš arī Ukrainā, tas viss jau notiek, ka cilvēkiem, kas nepiekrīt valdošai netaisnībai, korupcijai un diktatūrai, ir jābūt gataviem mirt par savu pārliecību. Varbūt, ka arī mums atkal tuvojas šādi laiki, kur būs jāizvēlas, kā vēlamies turpmāk dzīvot. Bēgt vai pielāgoties, cīnīties ar ieročiem vai ar miermīlīgiem līdzekļiem, dzīvot bez dvēseles vai sekot savai sirdsapziņai? Jēzus saka, ka tas, kas savu dzīvību grib glābt, tas to zaudēs.

Kas ir dzīve bez patiesības, ka esi tikai salauzts vergs, kuram nav palikusi nekāda pašcieņa un kur tā sauktā ticība ir tikai ārēja čaula bez nekāda satura? Jēzus saka, ka Dieva priekšā ir citas vērtības, ka tas, kas ir ar mieru iet nāvē Jēzus un evaņģēlija dēļ, to iegūs. Šeit nu parādās patiesa uzticēšanās, ja cilvēks atdod visu, kas viņam ir, paļaudamies, ka viņa ienaidnieki ar visu savu ļaunumu nevar iznīcināt Dieva apsolījumu un gaismu. Šodienas vārdi mūs aicina padomāt par savām bailēm: vai mēs esam gatavi

tās nolikt malā un iet kopā ar Jēzu tajās vietās, kur ir nepatīkami, kur ir ienaidnieki un kur valda ļaunums? Āmen.

No mācītāja Mārtiņa Urdzes sprediķu arhīva / 01.03.2015. /